

ДЖУЛИЯ УЕЛАН

**БЛАГОДАРЯ
ви, че
СЛУШАХТЕ**

*Превод от английски:
Габриела Кожухарова*

 ciela

*На тези, които сме обичали.
Най-вече на партньорите ни.
И най-вече на моя.*

ПЪРВА ЧАСТ

Цялата литература се изчерпва с две истории: човек се отправя на пътешествие или в града пристига странник.

Лев Толстой

Пролозите са като флиртуването: има си време и място за тях. Но понякога просто трябва да притиснеш читателя до стената и да си завреш езика в гърлото му.

Джун Френч, авторка на поредицата бестселър на „Ю Ес Ей

Тудей“ Love Comes Hard в интервю за „Космополитън“

ЖЕНА СЕ ОТПРАВЯ НА ПЪТЕШЕСТВИЕ

ПОЛОЖЕНИЕТО СЕ НАЖЕЖАВАШЕ И НЯМАШЕ ИЗГЛЕДИ ЗА ОХЛАЖДАНЕ. Не и този път. Тя го виждаше в очите му. Зениците му туптяха. Джентълменът от последните три седмици си беше отишъл. В момента му липсваше всякаква галантност. Беше пълнокръвен мъж.

Погледите им бяха кръстосани и напрегнати. Той вдигна ръка и стовари длан върху бялата ѝ копринена блуза. Сърцето ѝ ускори ритъма си под неговия допир. Той я целуна пламенно и влажно, а после награби разтворените ѝ бедра и я повдигна. Тя ахна изненадано, когато я обърна...

– Нещо за пиене?

...по гръб върху скъпото си канпе от китайска коприна.

– Госпожо?

– Не бива да го правим – изръмжа той. – Ти си ми стажантка. А дядо ми настоява да се оженя за Карълайн.

– Нещо за пиене?

Изтормозеният глас най-сетне достигна седналата до прозореца Суони Честър, която се сепна и махна припряно своите шумоизолиращи слушалки, все едно се бяха подпалили.

– Какво? Извинявайте! Какво?

– Нещо за пиене?

– Тъбъ. Само вода. Моля.

– Лед?

– Ъъъ, само... да, моля.

Тя свали подвижната табла на седалката и стюардесата ѝ подаде водата. Преди Суони да успее да ѝ благодари, жената, седяща откъм пътеката, се обърна към дъщеря си на средната седалка и я попита с пискливия, любящ, лигав гласец, който можеше да се прилага както за домашни любимци, така и за деца:

– Нещо за пиийиване?

– Сокче!

– Каквооо сокче?

Суони отново нахлузи слушалките си и осъзна, че не е сложила аудиокнигата на пауза. Блузата вече беше свалена. Тя въздъхна, спря записа, свърза се с безжичната мрежа на самолета и писа на Марк:

Добро утро. Мразя те.

Натисна бутон за изпращане и отпи от водата си.

Той ѝ отговори след двайсет секунди:

Дадох ти такава с много положителни отзиви!

Суони:

Зениците му туптят, Марк. ЗЕНИЦИТЕ му.

Докато Марк пишеше (балончета, балончета, балончета... приближаваше седемдесетте, простено му беше), Суони отпи.

Марк:

Не бъди снобка. Не всички имаме проф. по английска филология за бащи, скъпа.

Суони:

това няма нищо общо със снобизма. НИТО ПЪК с баща ми. Става дума за АНАТОМИЯ.

Марк пренебрегна съобщението ѝ:

Наистина оценявам факта, че ме заместваш.

Суони:

За теб винаги. Как е кракът?

Марк:

Все така счупен. Ти как си?

Суони:

Искам да променим името на панела.

Марк:

Какво му е лошото на „Да симулираш: Как се разказват романтични и секс сцени в любовните романи“?

Суони:

Мислех си за... „Да разказваш любовни романи: Как да доставим орално удоволствие?“.

Тя допи водата, като наклони глава назад. Ледените кубчета се отделиха от течността и се забиха така силно в зъбите ѝ, че по врата и тениската ѝ се разплиска вода.

– Оля се!

Суони се усмихна сковано на детето, докато поставяше чашата си в отвора в ъгъла на таблата. Дали тази миниатюрна дупчица някога бе спасявала чашите от преобръщане при турбуленция? Искаше да види каква е статистиката.

Марк:

Знам какво ти е мнението за любовните романи, но ще одееш. Само те моля да се отнесеш сериозно.

Суони:

*Оцелееш.

По интеркома на самолета се разнесе гласът на един стюард:
– Дами и господа, знам, че тъкмо приключихме със сервирането, но след няколко минути започваме да се спускаме към Вегас. Искаме да ви помолим да изключите всички електронни устройства...

Суони сведе поглед към телефона си. Марк беше престанал да пише.

Марк:

Феновете са побъркани. Трябва да видиш Фейсбук групите. Нямах си предаване.

Суони:

*представа. Вече обсъдихме въпроса. Разбирам.

Марк:

Шибуя аутокорект! Това е „БиблиоКон“! 50 хил. посетители, а на любовния павилион се изсипват поне една трета от тях.

– Госпожо, ще ви помоля да приберете таблата си.

Суони се подчини.

– Също така ще ви помоля да си вдигнете седалката.

– Не иска да се вдигне. – Суони продължи да пише на телефона си.

Стюардесата се пресегна над майката и детето, за да дръпне седалката ѝ напред. Малкото момиченце се обърне да ѝ помогне, но след секунда метна лепкавите си ръчички в знак на поражение.

– Не ще да се вдигне!

– Благодаря – промърмори Суони.

– Пак заповядай – отговори момиченцето.

Суони:

Марк, казах, че разбирам. Изумително! Грандиозно! Ти получаваш книга, и ти получаваш книга, и ти получаваш книга!*

Марк:

И не забравяй да се забавляваш, Опра. Вегас, сладурче!
LOL.

Суони отвори електронната си поща и прегледа наново изумителния брой събития в рамките на „БиблиоКон“. Ограничи търсенето до любовната програма и прехвърли набързо разговорите с автори, срещите с автограф, часовете за коктейли и мълчаливите търгове**. Засмя се шумно на един от откритите обекти на наддаване: вечеря с модел, позирал за корица. После се впусна да разглежда изобилието от обявени панели: „Кръстосани мечове: Как да пишем М/М романс, когато си нямаме меч“, „Как да пишем за старовремски дрехи и как да ги сваляме“ и разбира се, собствения ѝ панел по темата за продуцирането на аудиокниги, който Марк – нейният ментор, шеф и хазяин – щеше да модерира, ако преди два дни не си беше премазал крака със собствената си кола. Червеният му фолксваген „Карман Гиа“, Сал, беше най-близкото подобие на дългосрочна връзка в живота на Марк, откакто бе избягал с него от Сан Франциско преди петнайсет години. След като партньорът му Хулио бе починал.

Суони с радост му се беше притекла на помощ за „БиблиоКон“, само че имаше два проблема. Може би три. Макар на практика да беше лична асистентка на Марк и да му съдействаше с управляването на звукозаписното студио, което той въртеше от дома си в Холивуд Хилс, като в замяна на това живееше в къщата му за гости на хълма, тя не беше продуцентка на аудиокниги

* Суони прави препратка към емблематичен момент от американската телевизионна история, когато по време на предаването си през 2004 г. знаменитата водеща Опра Уинфри подарява нови автомобили на всички присъстващи в публиката с думите: „Ти получаваш кола! И ти получаваш кола!“ – Бел. прев.

** Аукцион, в рамките на който не се провежда явно наддаване, а участниците изписват офертите си на хартия и ги поставят до съответния обект. – Бел. прев.

като него; тя беше разказвачка. Вторият проблем беше, че тя не разказваше любовни романи. Беше го правила в началото, когато още трупаше опит, и ги записваше под псевдоним като много други разказвачи, но веднага щом кариерата ѝ потръгна, пенсионира псевдонима си и заряза любовните романи без никакви утрисения. И трето, изобщо не беше почитателка на жанра.

Не ѝ беше мястото на любовния павилион.

Прегледа отново информацията, която Марк ѝ беше препратил. До утре нямаше никакви ангажименти. Панелът щеше да се проведе сутринта, а после трябваше да застъпи на щанда на основния етаж на конференцията и да прекара целия ден там, като щеше да отговаря на въпросите на авторите относно продуцирането на аудиокниги. В неделя следобед я чакаше бърз обратен полет. Едни лесни четиресет и осем часа от живота ѝ. Освен това ѝ се удаваше възможност да бъде във Вегас по същото време като най-добрата си приятелка, която също се беше оказала въввлечена в конференцията. Макар и по коренно различни причини.

– Ти пират ли си?

Суони се сепна, обърна се към момиченцето и го хвана да я зяпа.

Майката също се стъписа.

– Хана!

– Прилича на пират.

Майката придърпа детето в обятията си и така много съобразително му запуши устата.

– Трябва да я извините. Тя е на четири.

– Почти на пет съм! – Роптаенето на Хана прозвуча така, сякаш бе притиснала уста във възглавница.

– Няма проблем – усмихна ѝ се снизходително Суони. – Не, не съм пират.

Хана се измъкна от задущаващата хватка на майка си и завъртя цялото си тяло към Суони.

– Ама нали имаш превръзка на окото.

– Хана. – Този път тонът беше по-рязък. По родителските стандарти на Лос Анджелис даже можеше да мине за строг.

Жената се наклони към дъщеря си, примъквайки се до ръба на седалката, разхлаби обезопасителния си колан и се наведе точно срещу детето си, на неговото ниво, както вероятно я беше научил някой професионалист. Сега щяха да станат свидетели на възпитателен момент.

– Не задаваме лични въпроси на непознати, миличка. Ти си много, много, ама много умна и аз наистина ценя любопитството ти, но трябва да уважаваме личното пространство на хората, нали така? – Пискливото лигавене в гласа ѝ се завърна.

Хана пак се обърна към Суони.

– Но защо я носиш?

Майка ѝ отново я завъртя към себе си.

– Виж сега, банановото ми хлебче, това е личен въпрос, нали така?

– Казах ти да не ми викаш бананово хлебче. Мразя, когато го правиш.

– Извинявай.

Хана отново се размърда и се обърна към Суони.

– Ранена ли си?

Още едно потресено ахване.

– Хана!

Суони обаче беше свикнала с подобни въпроси. Навярно трябваше да отбележи факта, че за разнообразие не я разпитва някое пиянде в бар.

– Не. Вече не.

– Ама... ама... ако не си ранена, защо имаш...

И въпреки това търпението на Суони не беше безгранично.

– Много ще ми е приятно да продължим да си говорим – каза тя и потупа безжичните слушалките около врата си, – но трябва да си свърша работата. – При тези думи хвърли поглед на майката в търсене на родителско съдействие.

– О, разбира се. На четири просто са толкова любопитни...

– Пет!

Суони поклати глава.

– Наистина няма проблем. Просто имам краен срок и ако не изслушам това сега, може да се наложи да си търся нова работа.

Дали заради опита ѝ с импровизациите, актьорското обучение, или детството, което бе прекарала, потънала в истории, но Суони умееше да лъже. С лекота. И най-вече себе си. Тя вдигна слушалките от врата си и ги намести върху ушите си. Натисна бутона на телефона си. Не се чу нищо. Усили звука. Все още нищо. Усили го докрай.

С периферното си зрение долови как майката запушва ушите на Хана с длани, придърпва я към хилавите си гърди и се облещва на Суони.

Не.

Не, господи.

Тя откъсна слушалките от ушите си точно навреме, за да чуе с усилен докрай звук:

– Той разтвори краката ѝ със замах и тя се откри пред него, оголвайки най-съкровеното си място пред туптящите му очи. Вече пулсираща и лъщица, нейната...

Суони заби така настървено пръст върху бутона за пауза, че телефонът полетя към пода. Тя заопипва трескаво земята, за да го намери, а междувремежно аудиокнигата продължаваше:

– „– Кажй го – изръмжа той. – Искам да те чуя как го казваш. – Лизна я бързо и игриво. Тя простена. – Кажй, че искаш моя...“

Телефонът беше паднал под клатушкащите се, светещи маратонки с принцеси на „Дисни“ на Хана. Суони го грабна, рязко го обърна и заби три пъти пръст върху бутона за пауза. Аудиокнигата спря... точно след думата „член“.

Суони се втренчи в него, пренебрегвайки кръвнишкия поглед, забит в слепоочието ѝ. Пое си привидно нехайно – или поне така се надяваше да изглежда отстрани – дъх. После се извърна максимално далеч от майката и детето ѝ и зарея поглед през прозореца, сякаш нищо не се беше случило (отрицанието беше още едно от уменията, които бе усвоила).

След като се съсредоточи и наистина възприе гледката, открила се при спускането им, тя заключи, че Вегас изглежда доста безлично през деня. Целият този светещ нощем неон беше като виагра за града.

Тя се намести на седалката си. „Какъв човек трябва да си, че да водиш детето си в Лас Вегас?“, помисли си с праведно, било то и ирационално, възмущение. Много отговорен родител, няма що. Да му се не види, и нейната майка беше такава. Мекушава, прекалено любяща. Суони беше отгледана по същия начин като Хана. Западен Лос Анджелис (личеше си по жилавите, изваяни с йога ръце на майката, боядисаната ѝ коса без следа от прораснали корени и сочната ѝ, добре хидратирана кожа), училища с *чувства*, родители, които искаха най-доброто за своето дете, като едновременно се грижеха то да бъде най-доброто. Родители, които ти повтаряха, че можеш да бъдеш всичко, да постигнеш всичко, че мечтите се сбъдват, че си специален, че си богопомазан. Само се дръж *мило* с всички, *уважавай* всички, казвай истината, труди се здраво и всичко ще се подреди. Ще живееш щастливо до края на дните си.

Да, ама не – успех, Хана.

Защото в действителност нещата стояха така:

Зашеметяващо посредствена жена от грешната страна на трийсетте с превръзка на околото пътува за Вегас, седнала на счупената си седалка, слушайки порно.